

mojamowapogrzebowa.pl

Drodzy,

dziękuję, że dziś tu jesteśmy – razem, spokojnie, tak jak Babcia Zosia prosiła: prosto, bez przepychu, z sercem.

Babciu Zosiu,

mówię do Ciebie jako Twój wnuk, który miał szczęście mieć przy sobie mądrą, stanowczą i czułą nauczycielkę życia.

Urodziłaś się 5 lipca 1942 roku w Lublinie.

Wybrałaś matematykę – i przez 35 lat uczyłaś jej w liceum, wychowując pokolenia uczniów.

A po pracy wracałaś do nas – do rodziny, którą razem ze Staszkiem, Twoim mężem przez 50 lat, zbudowaliście z cichością i wytrwałością.

Jesteś mamą Ewy, Marka i Pawła, i babcią nas, siedmiorga wnucząt.

Twoja klasa nie kończyła się na dzwonku.

Szachy na kuchennym stole, kółka matematyczne organizowane po godzinach, łamigłówki rozwiązywane przy herbacie – to był Twój żywioł.

Byłaś sprawiedliwa i wymagająca, a jednocześnie serdeczna i dowcipna.

Umiałaś podnieść poprzeczkę i od razu wyciągnąć rękę.

Najwyraźniej widzę nas w letnie popołudnie na podwórku.

Trzymasz kierownicę mojego małego roweru i mówisz: „Nie poddawaj się. Równowaga przychodzi w ruchu.”

Puściłaś – runąłem.

Puściłaś drugi raz – przejechałem parę metrów.

Za trzecim razem zrozumiałem, że to nie o rower chodzi.

Do dziś, kiedy coś się chwieje, słyszę Twój głos.

Byłaś mistrzynią prostych zasad, które działały: edukacja, punktualność,

odpowiedzialność, służba innym

Stwórz własne spersonalizowane przemówienie na mojamowapogrzebowa.pl

I konsekwencja.

Jeśli mówiłaś „o dziewiątej”, to o dziewiątej.

Jeśli komuś obiecałaś pomoc, to byłaś pierwsza pod drzwiami.

Przez lata wspierałaś lokalny dom dziecka i powtarzałaś nam: „Wolontariat to nie wielkie słowa, tylko drobne, powtarzalne gesty.”

Będziemy tęsknić za Twoim przenikliwym, a ciepłym spojrzeniem, które potrafiło od razu odczytać, co naprawdę w nas siedzi.

Za żartami przy herbacie, które rozpraszały największe chmury.

Za własnoręcznie pisanymi kartkami urodzinowymi – każda z nich była jak mała lekcja uwagi i pamięci.

I za sernikami, które znikwały szybciej, niż zdążyły ostygnąć.

Za Twoim energicznym krokiem z kijkami, który mówił: „Rusz się, świat nie poczeka.”

Twoje życie było sumą działań, nie deklaracji.

Szachownica, na której najważniejszym ruchem było „sprawdź, czy ktoś obok nie potrzebuje pomocy”.

Klasa, w której uczniowie wierzyli w siebie trochę bardziej, bo Ty w nich wierzyłaś najpierw.

Dom, w którym każdy miał swoje miejsce i czas.

Dzisiaj żegnamy Cię z wdzięcznością.

Za wszystko, czego nauczyłaś: że ścisły umysł może iść w parze z czułym sercem.

Że żart może być mostem.

Że punktualność to forma szacunku.

Że odpowiedzialność bywa cicha, ale widoczna w efektach.

Babciu,

obietujemy dbać o to, co dla Ciebie było ważne.

Będziemy się uczyć – nie tylko z książek.

Będziemy przychodzić na czas.

Będziemy służyć, kiedy nikt nie patrzy.

Stwórz własne spersonalizowane przemówienie na mojamowapogrzebowa.pl

I kiedy zabraknie równowagi, ruszymy do przodu – tak jak uczyłaś na tym rowerze.

Dziękujemy Ci, Babciu Zosiu,

za 82 lata Twojego mądrego, pracowitego, jasnego życia.

Za Staszka, którego kochałaś przez pół wieku.

Za Ewę, Marka i Pawła.

Za nas – wnuki, którym pokazałaś, że dobro liczy się dokładnie tak samo jak wynik na tablicy.

Odpuść spokojnie.

My poniesiemy dalej Twoje wartości – prosto, życzliwie, z odrobiną dowcipu przy herbacie.

I z miejscem przy stole, gdzie zawsze stał ciepły sernik i otwarte serce.

To przemówienie zostało stworzone za pomocą
mojamowapogrzebowa.pl. Odpowiedz na kilka pytań i wygeneruj własne
spersonalizowane przemówienie teraz na mojamowapogrzebowa.pl

Stwórz własne spersonalizowane przemówienie na mojamowapogrzebowa.pl